

Constitueix l'objecte d'aquesta tesi establir un procés de reflexió al voltant de determinats conceptes naturalitzats històricament per la ciència urbanística i ambiental, de tal manera que pugui dur-se a terme una revisió dels mateixos —i, conseqüentment, de la legislació que els adopta filosòficament— en el sentit de, enfront de la situació de canvi climàtic i depredació territorial, permetre'ns procedir a qüestionar un sistema que estableix el desenvolupament com un element de progrés econòmic en termes de creixement il·limitat, i proposar la possibilitat real d'establir un desenvolupament en equilibri amb el medi.

Per a això, es defineix el context evolutiu de la formació del concepte *Ordenació Territorial*, arribant-se a la conclusió que el significat tradicionalment acceptat resulta més propi d'un model basat en la generació de plusvàlues, que en la determinació de la seua pròpia ordenació, derivada esta de les seues determinacions intrínseques, per a poder, posteriorment, generar la planificació dels usos i activitats que sobre aquell deuen o poden dur-se a terme.

Es tracta de reflexionar en com considerar el territori com un recurs ja ordenat en si mateix, constituït pel que denominem les seues *invariants*, el qual serà utilitzat per la societat —desordenant-ho necessàriament—, per a poder extreure respectuosament d'ell els beneficis que precisa per al propi desenvolupament social, tot això alternativament al model d'explotació econòmica —corregida sobre la base de criteris de «sostenibilitat»— tractat com un simple tauler d'actuació, sobre el qual planificar usos i activitats.

Esta esmentada «sostenibilitat» ve instrumentalitzada pel denominat *Desenvolupament Sostenible*, terme al qual qualifiquem d'oxímoron, doncs que «desenvolupament» —òbviament, en el nostre context, desenvolupament econòmic— és un terme que es contraposa a «límit», indicador que s'ha de considerar inherent al concepte de sostenibilitat.

Entendrem, per tant, que l'*Ordenació Territorial* vinculada a criteris de *Desenvolupament Sostenible* implica la incapacitat, en l'evolució territorial, de considerar l'equilibri necessari per a poder recuperar i mantenir aquells elements territorials, els seus recursos, per a considerar uns nivells de benestar acceptables. Conseqüentment, qualsevol evolució cap al límit, que no implique recuperació d'allò ja agostat, amb major o menor celeritat —desenvolupament en «sostenibilitat» —, implicarà, indefectiblement, aproximació a la depleció definitiva.

Revisar un sistema basat en el créixer pel créixer, implementant un sistema d'*Estabilitat Continuada*, que, en la situació d'exaltació de polítiques expansives, només serà assolible mitjançant un procés de *decreixement*, senda de reversió cap a posicions *intra límit*.

És així, per tant, com es proposen noves figures territorials prèvies a la planificació urbanística basades en allò que denominem *Capacitats Funcionals d'Acolliment*, figura que vinculem a la naturalesa intrínseca del territori i la seua capacitat per a mantenir-se en un cert equilibri. Capacitats que venen vinculades per a la seua activació a la real i verificable *Necessitat Social*, sense la qual manca de sentit la transformació del patrimoni comú.

Això implica, d'altra banda, instruments bàsics limitatius a implementar en la legislació, de manera que el criteri viure cap a posicions no expansionistes: bandejar la classe de sòl urbanitzable; considerar el sòl rural, amb les seues diferents aptituds desenvolupables, com a alternativa; desclassificació, desqualificació i, fins i tot, desurbanització, davant l'expansionisme; determinacions com a ciutat cuidadora, ciutat mediterrània, compacta, mixta, cohesionada, localitzabilitat dels recursos; el dret a l'aprofitament, amb recuperació social de plusvàlues reals; renaturalització, revegetació i desmovilitat —mobilitat no motoritzada, proximitat— com a ítem projectual, serien incorporats com a procés cultural de decreixement.